

te berekenen. Dat kwam doordat zij zoo huiselijk opgevoed en zoo weinig in de wereld geweest was; Leentje Dekker was heel anders; die had door haar langdurig saletleven geleerd, zich steeds in kleurlooze termen uit te drukken en, mocht zij zich al eens onvoorzichtig uitgelaten hebben, dan wist zij zoo behendig te manoeuvreren, dat zij altijd zonder schade vrij kwam. Doch zij, Mientje, zou het nooit leeren; het was een akelig geval; zij nam zich voor, behalve tegenover hare huisgenooten, nooit meer over iets te praten dan over volkomen gevaarlooze onderwerpen.

Deze droeve gedachtengang van het jonge meisje werd onderbroken door het binnentreden harer moeder, die de heeren kwam raadplegen. Het dienstmeisje van het gezin, bij hetwelk Blijleven kamers bewoonde, had aangebeld, om te vragen of men ook wist waar mijnheer zich bevond. Er was een renbode uit Zoetermeer aangekomen, meldende dat een der inwoners, een welgesteld landbouwer, tengevolge eener beklemdre breuk op het uiterste lag en zijn testament voor secretaris en schepenen wenschte te passeeren, zoodat des eersten tegenwoordigheid op het dorp dringend werd vereischt. Men kon hem echter nergens vinden; aan het adres, dat hij dien morgen bij het verlaten van het huis naar gewoonte had opgegeven, wist men niets van Blijleven. Niemand der aanwezigen had echter sedert de schilderijen-tentoonstelling, waarop de bewuste persoon hen zoo eensklaps in den steek had gelaten, hem gezien of gesproken, zoodat het dienstmeisje onverrichterzake moest vertrekken, eene lijst raadplegend, waarop door hare juffer onderscheidene namen geschreven waren van personen, met den vermiste bekend, bij wie zij inlichtingen moest gaan halen in het belang van den zieltogenden Zoetermeerder. Onaangenaam vond het meisje de taak niet, vrij wat opwekkender dan kamers doen of op de bel letten; het was toch op straat alleraardigst, met rondlopende en elkander aansprekende menschen; overal ving zij wat nieuws op.

In tegenwoordigheid van mevrouw werd de aanhouding nog eens kortelijk besproken en Hofland, beseffende dat hij, in verband met zijne plannen aangaande de dochter, niet het minst de moeder moest te vriend houden, gaf eene mimische en declamatorische voorstelling ten beste van de wijze, waarop de heeren patriotten zich, volgens hem, bij het geval zouden gedragen hebben, als meerderen in macht tegenover de echtgenooten van den door hen zoo vaak als Nero of Alva gebrandmerkten stadhouder. Bij deze voorstelling volgde hij den besten stijl van Veldenaar, niet weinig overdreven en belachelijk gemaakt, zoodat de dames het uitschaterden; Mientje, wier neerslachtige buien steeds spoedig overdreven, het hardst. De dokter zeide niet veel, geen kwaad willende spreken van een, zij het dan ook verren, verwant en voormaligen gast. Nu begreep hij waarom Veldenaar, gelijk men hem had medegedeeld, zoo plotseling met pak en zak naar Woerden getogen was. Inwendig was hij blijde, nu waarschijnlijk voor goed van 's mans tegenwoordigheid ontslagen te zijn. Het ging toch niet, een Kees en een Oranjeman naast elkander; even goed kon men een Jood met een Kevelaarsganger samen doen gaan.